

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M.-T. Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko R. S.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 lutego 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 26 listopada 2020 r., VIII Pa [...], oddalił apelację pozwanego R. S. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 21 listopada 2019 r., IV P [...], zasądzającego na rzecz strony powodowej M.-T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od pozwanego kwotę 42.600 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z wyłącznej winy pracodawcy.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

nie formułując przy tym zagadnienia prawnego, a jedynie wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego oraz materialnego; nie odnosi się w sposób wyczerpujący do żadnego z postawionych przez pozwanego w apelacji zarzutów, zaś sprowadza się de facto do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe i wywiódł logiczne wnioski, zaś apelacja pozwanego to w rzeczywistości manifestacja niezadowolenia i polemika z wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Ponadto powołał się na nieważności postępowania wywołanego brakiem zdolności sądowej strony pozwanej. W ocenie skarżącego analiza akt rejestrowych powodowej spółki ujawnia, że do sprzedaży udziałów I. sp. z o.o. doszło bez wymaganej zgody spółki (art. 182 k.s.h.). De facto nie doszło do następstwa prawnego w roli powoda, zatem czynności potwierdzone przez „nowy” zarząd na etapie postępowania apelacyjnego nie mogły wywrzeć skutków prawnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowa spółka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Tymczasem, najdalej idący zarzut nieważności postępowania okazał się oczywiście bezpodstawny i chybiony. Zarzut ten został sformułowany już w odpowiedzi na pozew i dotyczył braku należytego umocowania pełnomocnika strony powodowej z dnia 3 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy dokonał oceny w tym zakresie w kontekście ewentualnej nieważności postępowania w sprawie i uznał, że reprezentowanie powodowej spółki było prawidłowe.

Natomiast w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się

znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien więc wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania skargi kasacyjnej pozwanego za oczywiście uzasadnioną. Argumentacja skarżącego sprowadza się bowiem do kwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych. Natomiast zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Już tylko z tego względu wywód dotyczący oczywistej zasadności skargi nie może być uznany za przekonujący.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 102 § 1 k.p.c. ze względów natury społecznej.

a.s.